

det løbløse. Den højtærede Minister har vistnok ogsaa haft en Jølelse deraf. Han har allerede i Fjor begyndt Forhandlinger med Folketingets Finansudvalg om, hvorledes den Ting passende kunde ordnes, i alt Fald midlertidig. Forhandlingerne førte ikke til noget i Fjor; de genoptoges i Mar. Ministeren skaffede nogle Oplysninger fra „Berlingske Tidende“, et Regnskab eller en Status, hvad man nu vil kalde det, der viste, at „Berlingske Tidende“ gav et Overstud af mindst 140,000 Kr., og den højtærede Minister lod til at være meget fornærmet, fordi Finansudvalget ikke vilde tro paa denne Opgørelse som paa et Evangelium. Det er muligt, at den højtærede Minister har den Tro, at „Berlingske Tidende“ har den fornødne Kyndighed i Bogholderi til at opgøre en saadan meget vanskelig Affære, men han maa virkelig tillade, at vi andre, der kende lidt til Regnskabsvæsen og Statusopgørelser, sige, at en Status kan opgøres paa saa mange forskellige Maader. Om den er rigtig, om den virkelig svarer til Forholdene, beror paa en Prøvelse af de enkelte Poster, og selv om Ministeren kommer frem med nogle Tal og siger: Saaledes er det, have vi Lov til at have Tvivl, og i hvert Tilfælde er der ikke fjerneste Grund til, at Ministeren skulde blive fornærmet, fordi vi ikke ville tro paa den Statusopgørelse, som „Berlingske Tidende“ saaledes har givet ham.

Det, der imidlertid er Hovedsagen, er, at Ministeren erkender, at hele dette Emne er et, der ligger qvam maximo inden for Lovgivningsmagtens Omraade, hvilket følger af sig selv. Det er en Undtagelse fra Lovene, og den maa ske gennem en Lovgivningsordning. Den højtærede Minister har yderligere erkendt, at der skal træffes en endelig Ordning ved Rigsdagens Hjælp, d. v. s. ved Lov, og han erkender selvfølgelig, at det bør ske snarest muligt, men det kan som sagt tage Tid, inden Rigsdagen bliver enig, og i den Mellemtid skal der træffes en midlertidig Ordning. — Men saa kommer det forbausende, det vidunderlige, om jeg saa maa sige, at medens Ministeren erkender dette, at det er en Lovgivnings sag, og medens han indlader sig i Forhandlinger med Folketingets Finansudvalg baade i Mar og i Fjor, trækker han sig, da det saa kommer til Stykket, at man skulde se at blive enig om en rent midlertidig Ordning, tilbage, hyller sig ind i et Principspørgsmaal, og vil slet ikke give Folketinget eller dets Finansudvalg den allermindeste Oplysning om, hvad han tilsigter i Henseende til den midlertidige Ordning, ja, han siger oven i Røbet, at det er et Overgreb af Finansud-

valget, at det vil have noget at vide derom, Rigsdagen maa slet ikke faa at vide, hvad det er, Ministeren vil lave sammen der med de Berlingske Arvinger, det skal være en privat Sag for Ministeren og disse Mennesker. Det er klart, at det er et offentligt Antiggende af en temmelig vidtrækkende finansiel Betydning, og lige saa vist som det er, at den formelle Udførelse af saadanne Privilegier eller Bevillinger ligger i Administrationens Haand, lige saa vist er det ogsaa, at Rigsdagen navnlig gennem Finanslovens Behandling og Behandlingen af Statsregnskabet har Ret til at udøve en kontrollerende Virksomhed lige over for Administrationen. Og naar det er givet, at den endelige Ordning er en Lovgivnings sag, en Rigsdags sag, saa er der jo ikke god Mening i at sige, at den midlertidige Ordning ikke kommer Rigsdagen ved, saa at Rigsdagen ikke en Gang har Lov til at spørge Ministeren, hvorledes han tænker sig den Ting ordnet. Den højtærede Minister har i det andet Ting utrykkelig lovet og udtalt, at den Ordning, som han nu vil træffe, uden at vi saa at vide, hvad det er for en Ordning, skal ikke være præjudicerende for Lovgivningsmagten, for Rigsdagen, han skal tage al fornøden Reservation, saa at Rigsdagen, naar vi komme til at behandle Spørgsmaalet, skal staa frit. Det er altsaa en rent midlertidig Ordning truffen i Forventning om, at Rigsdagen faar Tid til at beskæftige sig med den Sag, og alligevel nægter Ministeren enhver Oplysning. Der er ikke et Menneske i Landet eller i Rigsdagen for Øjeblikket, der ved, hvad det egentlig er, Ministeren tilsigter. Jeg antager, at han ved det selv, maasse hans Kolleger vide det, vi vide det ikke og saa det ikke at vide. Om Ministeren vil forcere de Berlingske Arvinger disse store Kapitaler, om det er af særlig Interesse for den meget fortjente Mand, Kammerherre Berlings Arvinger, at de skulle have denne Benefic, og at Statskassen skal gaa Glip af en aarlig Indtægt i adskillige Aar af 40 eller 50,000 Kr. — ærede Medlemmer vide, at der foreligger et Tilbud fra anden Side om 50,000 Kr., et overmaade godt og solidt Tilbud — om disse Penge skulle gaa i private Lommer, i Familien Berlings Lommer eller i Statskassen, det, siger Ministeren, kommer aldeles ikke Rigsdagen ved, Rigsdagen har ikke at blande sig i den Sag, og jeg vil ikke sige, og ingen Magt i Verden skal faa mig til at sige, hvad jeg tænker paa ved Ordningen af denne Sag.

Saaledes stillede den ærede Indenrigsminister sig i Folketinget, hvorledes vil den ærede Indenrigsminister nu stille sig i Lands-